

## Guido BREPOELS

### Trainer van Sint-Truiden

Nog voor de Sint-Truidense Voetbalvereniging STVV vorig jaar met Guido BREPOELS promoveerde naar eerste klasse boekte de trainer al meerdere successen. Geloven in een club en daarvan de spelers overtuigen, ziedaar zijn 'geheim'. „En in de vasten let ik extra op mijn voeding. Ook dat haalt de krantenkoppen, maar van de pers trek ik me niet te veel aan.”

# ‘Als de mis op zondag niet meer kan, is er voor mij iets mis’

Tom HEYLEN

Maastricht, Kermt-Hasselt, Tongeren, Oud-Heverlee Leuven, KVSK United Overpelt-Lommel, Sint-Truiden. Guido BREPOELS kent intussen de knepen van het trainersvak. Vorig seizoen promoveerde STVV, na een jaar in de tweede voetbalklasse, onder zijn leiding opnieuw naar eerste. Momenteel speelt STVV in play-off 1, de strijd voor de titel van landskampioen. „Beter kunnen we niet”, blikt BREPOELS nu al tevreden terug op het voetbalseizoen.

–Hoe kwam u eigenlijk terecht in het voetbal?

Ik werd geboren in 1961, groeide dus op zonder televisie. Na schooltijd was buitenspelen zowat de enige ontspanning en met een voetbal waren we al dik tevreden. In competitieverband speelde ik voor de Voetbalvereniging Maastricht. Ik woonde dan ook vlak bij de Nederlandse grens. Bij die club deed ik ook mijn eerste trainerservaring op, weliswaar in de jeugdafdeling. Ik combineerde het met een baan in een magazijn van sanitair. Daarna trok ik via Tongeren naar Kermt, vervolgens weg uit Limburg met Oud-Heverlee Leuven. Maar Limburg haalde me terug met Overpelt-Lommel en nu dus Sint-Truiden.

–En zowat overal valt u in de prijzen?

Klopt, maar nu sta ik met mijn club toch ongeveer aan de top van onze mogelijkheden. Toen ik vorig jaar Sint-Truiden van tweede naar eerste klasse loodste, was onze betrachting de veertiende plaats en daarmee dus het behoud in de hoogste afdeling. Met het spelen van de play-offs 1 voor landskampioen is ons seizoen natuurlijk meer dan geslaagd. Dat volgend jaar evenaren, is niet mijn betrachting. Een plekje tussen de achtste en de dertiende plaats zou me al zeer tevreden stemmen.

–Is meer dan niet haalbaar?

Met het budget en de spelerskern van STVV is een jaar als dit veeleer uitzonderlijk. Nu al worden spelers bij ons weggehaald en moet ik dus op zoek naar aanwinsten voor volgend seizoen. Dat weet ik en dat is meteen mijn grootste uitdaging. Ik haal spelers naar hier, geef ze kansen om te groeien en dan vertrekken ze weer. De kern die we nu hebben, werd vorig jaar aangevuld met meerdere jongens uit de tweede klasse en heeft schitterend gepresteerd. Ze mogen vertrekken, maar ik verwacht wel dat ze zich blijven inzetten tot aan het einde van het seizoen. Zo niet, dan spelen ze bij mij niet meer.



„Als ik er niet in geloof, hoe kunnen de spelers er dan in geloven?” Zo motiveert Brepoels keer op keer zijn spelers. © Belga

–U blijft er ook met nieuwe spelers in geloven?

Zopas tekende ik voor drie jaar bij, omdat ik me verzoen met die gang van zaken. Ik ben ervan overtuigd dat, als we er ons in vastbijten, het ook kan lukken. Is dat in het leven niet ook zo? We moeten natuurlijk niet het onmogelijke verwachten, maar wel gaan voor het beste. Als coach moet ik vertrouwen geven. Als ik er niet in geloof, hoe kunnen dan de spelers erin geloven? We begonnen het seizoen schitterend en bij de winterstop klonk het bij de spelers unaniem: „Wij gaan voor de play-offs!” Dat lukt slechts als je ook kunt omgaan met tegenslagen. En zie, we kenden een mindere periode: nul op 21 punten. Ik zoek dan niet meteen de oorzaak, streef liever een positieve houding na. Keer op keer verwees ik opnieuw naar het geloof in die play-offs, het geloof dat de groep zelf had geuit. Het tij keerde, met het gekende resultaat.

De familie van de spelers is voor mij ook belangrijk. Loopt het met de vrouw of de vriendin niet goed, dan loopt het zeker niet lekker op het veld. Krijg ik er lucht van, dan stuur ik zo'n jongen naar huis om

eerst die problemen bij te leggen. Ook na het seizoen krijgt de familie wat tijd. De trainingen hervatten op 15 juni. Ik geef de spelers de eerste week van de zomervakantie vrijaf om met vrouw en kinderen even te genieten van de vakantie. Ik ga zelf ook niet zonder de kinderen met vakantie, al lukt me dat als trainer niet altijd. Uitgerend in die periode moet ik op zoek naar nieuwe spelers.

„Loopt het met de vrouw of de vriendin niet goed, dan zeker ook niet op het veld”

–Hoe gaat u om met agressie in het voetbal?

Agressie hoort niet thuis op een voetbalveld. Mijn spelers bijten zich wel vast in het spel, maar het moet sportief blijven. Dat weten ze. Uit de tribune worden soms woorden geschreeuwd die ik liever niet

had gehoord, maar als trainer heb ik daar weinig vat op. Gelukkig is de sfeer op Stायen, ons stadion, prima. De wedstrijd tegen Germinal Beerschot Antwerpen moesten we winnen, om zeker te zijn van een plaats bij de laatste zes. Onze supporters bleken toen echt die beruchte twaalfde man.

–Blijkbaar komt u ook uit voor uw geloof. In de vasten bijvoorbeeld geen bier voor u?

Al dertig jaar vast ik tijdens de veertigdagentijd daadwerkelijk. Mijn vrouw en kinderen ook, maar enkel op Aswoensdag en Goede Vrijdag. Van Aswoensdag tot na de paasmis eet ik geen vlees, snoep ik niet en drink ik geen alcohol, behalve af en toe een glas rode wijn. Een beproeving, maar ik voel me er ook lichamelijk beter bij. En wat smaakt dat eerste zoetje met Pasen heerlijk! Straks zullen de kilo's zullen er weer aan vliegen...

Mijn geloof kreeg ik mee van mijn ouders. We gingen 's zondags naar de mis en dat doe ik nog steeds, als de voetbalkalender het toelaat. Als dat uurtje er niet meer afkan, is er voor mij iets mis.